

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 7 februari 2019
Rolnummer 2018/AB/222
Beslissing waartegen beroep 16/3149/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

**SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk arrest
definitief**

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, KBO 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL,
Victor Hortaplein, 11, appellant, vertegenwoordigd door mr. DERVEAUX Pieter, advocaat te
1930 ZAVENTEM, Parklaan 54,

tegen

E, vennootschap naar het recht van het Verenigd Koninkrijk, met zetel te
(Verenigd Koninkrijk), en met
exploitatiezetel te KBO nr.
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DESMET Rudi, advocaat te 2600
BERCHEM, Posthofbrug 6

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 12 januari 2018, 5e kamer (A.R. 16/3149/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 8 maart 2018,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 20 december 2018.

I. De feiten en de procedure in eerste aanleg

1.

Met een aangetekende brief van 21 januari 2016 stelde de RSZ de vennootschap F (hierna de vennootschap) in kennis van de volgende beslissing:

"Betreft : Ambtshalve regularisatie van commissies, uitbetaald aan verkopers van de Ford-groep. Case-nummer

Geachte mevrouw, Geachte heer,

Op basis van de onderzoeksverslagen van de Sociale Inspectie van 09/07/2015 en 06/11/2015 met kenmerk is de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) van oordeel dat de commissies op financieringsproducten, die uw onderneming heeft uitbetaald aan de verkopers die in dienst zijn als werknemer bij de Ford-garages in België in de niet-verjaarde periode vanaf 01/10/2012, loon zijn waarop socialezekerheidsbijdragen verschuldigd zijn.

De RSZ is hier eerst en vooral van mening dat deze commissies loon uitmaken in de zin van artikel 2 van de loonbeschermingswet van 12/04/1965. Ingevolge deze wet is loon: "het loon in geld waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever" en ook "de in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever".

Uit het dossier blijkt volgens de RSZ duidelijk dat de door uw bedrijf toegekende commissies voldoen aan het loonbegrip aangezien ze voortvloeien uit de arbeidsovereenkomst tussen de betrokken werknemers en de Ford-garages. Het verkopen van een auto en het afsluiten van een financieringsovereenkomst kunnen immers niet als twee afzonderlijke activiteiten worden gezien; ze gebeuren beide in uitvoering van de arbeidsovereenkomsten van de verkopers met een concessiehouder van de Ford-groep.

Deze commissies die door uw bedrijf uitbetaald zijn aan de betrokken werknemers vallen dan ook onrechtstreeks ten laste van de Ford-garages.

Aangezien u de commissies heeft uitbetaald, wordt u op basis van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 28/11/1969 als betalende derde beschouwd, en dient u bijgevolg aangifte te doen van deze vergoedingen. Artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 28/11/1969 bepaalt immers: "Wanneer een gedeelte van het loon door tussenkomst van een derde aan een werknemer wordt uitbetaald, treedt deze derde in de plaats van de werkgever voor de vervulling van alle verplichtingen betreffende dit loon welke op die werkgever rusten in toepassing van dit besluit".

Bijgevolg gaat de rijksdienst over tot de ambtshalve regularisatie van deze commissielonen voor de periode van het 4 kwartaal 2012 t.e.m. het 4de kwartaal 2014 op basis van artikel 22 van de wet van 27/06/1969.

Deze aangetekende brief heeft tevens tot doel de verjaring te stuiten voor de periode van het 4de kwartaal 2012 t.e.m. het 4 de kwartaal 2014 in toepassing van artikel 42 van de wet van 27/06/1969 tot herziening van de besluitwet van 28/12/1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, zoals gewijzigd door de wet van 25/01/1999. Deze stuiting geldt voor de uit de bovengenoemde regularisaties voortvloeiende bijdragen voor de

periode van het 4de kwartaal 2012 tot en met het 4de kwartaal 2014 voor een bedrag van 1,00 euro provisioneel."

2.

De vennootschap reageerde uitgebreid met een brief van haar raadsman van 14 maart 2016. Met een brief van 5 september 2016 liet de RSZ weten dat hij bij zijn standpunt bleef.

3.

De RSZ legt het onderzoeksverslag van 13 juli 2005 neer, met in bijlage het document F33 met de ambtshalve aangifte van de brutolonen voor het vierde kwartaal van 2012 en de vier kwartalen van 2013 en 2014, hetzij in totaal 895.267,93 €. Voor het detail van dit bedrag wordt verwezen naar de bijgevoegde lijst die de vennootschap bezorgde met daarin voor elke werknemer het toegekende bedrag.

In een e-mail van 14 juli 2016 vroeg de sociaal inspecteur van de RSZ aan de vennootschap naar de rijksregisternummers van alle betrokken werknemers of minstens de KBO-nummers van de garages, zodat zij in de databank van de RSZ de werknemerslijsten en rijksregisternummers kon achterhalen.

Er volgde e-mailcorrespondentie en uiteindelijk schreef de raadsman van de vennootschap in een e-mail van 10 november 2016 dat de beslissing van de RSZ werd betwist voor de arbeidsrechtbank en dat de gevraagde gegevensuitwisseling, die een grote administratieve inspanning vereiste van de vennootschap, geen zin had zolang er geen uitspraak ten gronde was van de arbeidsrechtbank.

Klaarblijkelijk werden de bijdragen dus nog niet berekend en ook niet betaald.

4.

Met een dagvaarding van 8 november 2016 betwistte de vennootschap de beslissing van de RSZ van 21 januari 2016.

De RSZ stelde in zijn conclusies van 21 februari 2017 een tegenvordering in "tot betaling van 1,00 EUR provisioneel ten titel van achterstallige bijdragen, bijdrageopslagen en intresten en dit voor de ambtshalve regularisaties op de aanbrengvergoedingen en daarbovenop geschenken voor de niet-verjaarde periode vanaf het 4de kwartaal 2012 tot en met heden, onder voorbehoud van verdere vermeerdering of vermindering van de vordering in de loop van het geding".

5.

Met een vonnis van 12 januari 2018 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel de vordering van de vennootschap ontvankelijk en gegrond en vernietigde de

beslissing van de RSZ. De rechtbank verklaarde de tegenvordering van de RSZ ontvankelijk maar ongegrond en legde de kosten van het geding ten laste van de RSZ.

II. Het hoger beroep

6.

De RSZ stelde hoger beroep in en vordert:

“Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het vonnis van de eerste rechter te vernietigen.

De hoofdeis ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

De tegeneis ontvankelijk en gegrond te verklaren.

De Initiële verweerster op tegeneis te veroordelen tot betaling van 1 Euro provisioneel ten titel van achterstallige bijdragen, bijdrageopslagen en intresten en dit voor de ambtshalve regularisaties op de aanbrengvergoedingen en daarbovenop geschenken voor de periode vanaf het 4d e kwartaal 2012 tot en met heden, onder voorbehoud van verdere vermeerdering of vermindering van de eis in de loop van het geding.

Haar te veroordelen tot de kosten van beide instanties, deze voorlopig aan te houden in functie van de definitieve begroting van de door verweerster op tegeneis verschuldigde bedragen en de zaak hiervoor naar de rol te verzenden ten einde de RSZ toe te laten het verschuldigd bedrag te bepalen.”.

7.

De vennootschap vraagt in hoofddorde dat het hoger beroep zou worden afgewezen. In ondergeschikte orde vraagt zij, zoals voor de eerste rechter:

“Recht doende op de tegenvorderingen van concludante:

De vorderingen van concludante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

A. In hoofddorde

Te zeggen voor recht dat de aanbrengvergoedingen en -voordelen zoals toegekend en betaald door concludante onder de hierboven vermelde voorwaarden niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 2 van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965 en dus niet onderworpen zijn aan sociaiezekerheidsbijdragen en aanhorigheden.

Dienvolgens te zeggen voor recht dat de ambtshalve regularisatie door de RSZ zoals vermeld onder referte van case nummer . (intern kenmerk) ongegrond is;

B. In ondergeschikte orde

Appellante te bevelen in toepassing van de artikelen 871 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek,

het vonnis over te leggen waarin dezelfde rechtsvraag als in de huidige procedure reeds werd behandeld, en dit binnen 1 maand na het uit te spreken tussenarrest;

In afwachting van de overlegging door appellante van deze rechtspraak, de procedure voorlopig te schorsen;

Na het overleggen van het bijkomend stuk, partijen in de mogelijkheid te stellen hierover hun standpunt uit te wisselen door conclusies overeenkomstig een door het arbeidshof te bepalen procedurekalender.

In iedere hypothese,

Appellante te veroordelen tot de kosten van het geding, inbegrepen de kosten van de dagvaarding, de rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg en de rechtsplegingsvergoeding in beroep, beiden voorlopig minstens begroot op elk 1.440,00 EUR (basisbedrag) EUR overeenkomstig artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

Recht doende op de vorderingen van appellante

Te zeggen voor recht dat de vorderingen van appellante moeten worden afgewezen als ongegrond"

8.

Het blijkt niet dat het vonnis werd betekend. Het hoger beroep is ontvankelijk.

III. Bespreking

a. De vertaling van de stukken

9.

De vennootschap wijst op het feit dat de RSZ als stuk 2 het onderzoeksverslag van 6 november 2015 neerlegt, waarvan een aantal bijlagen in het Frans zijn opgesteld. Zij stelt:

"Gelet op het feit dat de taal in gerechtszaken voor uw rechtbank het Nederlands is, past het - bij gebreke aan vertaling in het Nederlands - deze stukken uit de debatten te weren in toepassing van artikel 8 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken:

"Indien de stukken of documenten, in een geding overgelegd, in een andere taal dan die der rechtspleging gesteld zijn, kan de rechter, op verzoek der partij tegen dewelke die stukken of documenten worden ingeroepen, hiervan de overzetting in de taal der rechtspleging bevelen bij een met redenen omklede beslissing. De beslissing van den rechter is noch voor verzet noch voor beroep vatbaar. De kosten van vertaling worden mede begroot."

De stukken in het Frans zijn de processen- verbaal van verhoor van twee Franstalige werknemers en de zaakvoerder van de Ford-concessiehouder in Doornik (de nv (

) en een e-mail van de jurist van de RSZ aan de sociaal controleur die deze personen had verhoord. Het hof kent voldoende de Franse taal om deze stukken te begrijpen. Waar de vennootschap samenwerkt met de Franstalige werknemers van de Ford-concessiehouder en zij haar financiële producten ook aanbiedt aan een Franstalig cliënteel, kan het niet anders dan dat ook zij deze stukken volledig begrijpt. Minstens mag worden aangenomen dat zij reeds zelf de stukken heeft laten vertalen om te weten of de RSZ de juiste conclusies trekt uit deze verklaringen. Het is bijgevolg niet nodig deze stukken te vertalen.

b. De overlegging van een vonnis waarin dezelfde rechtsvraag werd behandeld

10.

De vennootschap kreeg op 9 januari 2017 een e-mail van een bank die een vergelijkbaar geschil kende met de RSZ en die in het gelijk werd gesteld door een Franstalige arbeidsrechtbank.

Het heeft geen zin aan de RSZ te bevelen om dit vonnis voor te leggen. Artikel 6 van het gerechtelijk wetboek bepaalt immers: *“ De rechters mogen in de zaken die aan hun oordeel onderworpen zijn, geen uitspraak doen bij wege van algemene en als regel geldende beschikking.”*

Het hof moet in deze zaak uitspraak doen over het geschil tussen de vennootschap en de RSZ en is op geen enkele wijze gebonden door wat een andere rechtbank heeft beslist in een geschil tussen een andere vennootschap en de RSZ.

c. De grond van de zaak

11.

Artikel 14, §1, van de RSZ-wet van 27 juni 1969 bepaalt dat de bijdragen voor de sociale zekerheid berekend worden op basis van het loon van de werknemer.

Krachtens artikel 14, §2, van deze wet, wordt het loonbegrip omschreven met verwijzing naar het loonbegrip van de Loonbeschermingswet van 12 april 1965, met dien verstande dat het in de laatstgenoemde wet bepaalde loonbegrip bij Koninklijk Besluit kan worden verruimd of beperkt.

Krachtens artikel 2 van de Loonbeschermingswet, wordt onder loon verstaan: “het loon in geld en de in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge de dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever”.

Deze wetsbepaling breidt het loonbegrip in de zin van de arbeidsovereenkomstenwet, zijnde de tegenprestatie van de krachtens de arbeidsovereenkomst verrichte arbeid, uit tot de voordelen in geld of in geld waardeerbaar, waarop de werknemer ingevolge de dienstbetrekking aanspraak heeft ten laste van de werkgever.¹

12.

Er bestaat geen betwisting over en het blijkt uit de stukken van de partijen:

- dat de vennootschap deel uitmaakt van de internationale groep van vennootschappen die de voertuigen van het merk “Ford” produceren en verdelen; de Belgische vestiging van de

¹ (Vgl. ondermeer Cass. 5 januari 2009, www.juridat.be)

vennootschap is overigens gevestigd op hetzelfde adres als de NV (Belgium);

y

- dat de vennootschap aan de klanten (particulieren of vennootschappen) die een Ford-wagen aankopen, “financiële producten” aanbiedt (onder meer “financiering, Ford autoverzekering, financiële leasing en renting, Ford lease - operationele leasing”);
- dat het geschil betrekking heeft op de commissies en geschenken (“incentives”) die de vennootschap toekende aan de toonzaalverkopers die als werknemers in dienst zijn van de Ford- concessiehouders.

De vennootschap is dus niet de werkgever van de betrokken verkopers. Zij zijn in dienst van de “onafhankelijke” concessiehouder (een natuurlijke persoon of een vennootschap), die een Ford garage uitbaat en die niet behoort tot de Ford-groep van vennootschappen.

De vennootschap legt stukken neer waaruit blijkt dat de vennootschap de toonzaalverkopers rechtstreeks informeerde via het “Ford dealerportaal” over de “incentive campagnes” die zij (“FORD CREDIT”) organiseerde, met als opzet “de verkoop van haar financiële producten te promoten en te stimuleren via het Ford netwerk van verkopers”, “Promotors” genoemd. Daarbij werd uitdrukkelijk vermeld:

“FORD CREDIT zal rechtstreeks aan de Promotors, die zelf rechtstreeks in contact komen met de potentiële klanten, een voordeel (Incentive) in cash of in natura toekennen. Het toekennen van deze Incentives gebeurt uitsluitend onder de verantwoordelijkheid en ten laste van FORD CREDIT, en dit zonder enige tussenkomst door of verbintenis van de FORD concessiehouders met wie de Promotors contractueel verbonden zijn. De onderscheiden incentivecampagnes worden steeds aan de Promotors gedocumenteerd en toegelicht door FORD CREDIT. FORD CREDIT zal o.a. via de bestaande FORD communicatiekanalen haar incentivecampagnes meedelen aan deze Promotors.

De financiële producten van FORD CREDIT kunnen enkel door FORD CREDIT zelf worden aangeboden. De Promotors kunnen de potentiële klanten enkel in contact brengen met FORD CREDIT en enkel verduidelijken aan FORD CREDIT in welke financiële producten zij Interesse hebben. Het dient steeds aan de potentiële klanten duidelijk gemaakt te worden dat FORD CREDIT de financiële producten aanbiedt en dat zulk aanbod noodzakelijk onderscheiden is van enig ander aanbod m.b.t. de aankoop van een FORD wagen of accessoire dat hen door deze Promotors wordt gedaan. Het verbod om gezamenlijk aanbod te doen in de zin van artikel 72, § 1 van de Wet marktpraktijken en consumentenbescherming van 6 april 2010 dient steeds gerespecteerd te worden.

De Incentives kunnen bestaan uit betalingen in cash of uit voordelen in natura. Bij de Introductie van elke Incentive campagne zal FORD CREDIT de toepasselijke incentives meedelen en de voorwaarden om deze te verwerven.

De incentives zullen ofwel maandelijks ofwel op het einde van de betreffende incentive campagnes door FORD CREDIT aan de Promotors worden betaald of toegezonden (eventueel onder de vorm van vouchers of geschenkbons).

De Promotors zullen aan FORD CREDIT hun bankrekeningnummer meedelen, waarop FORD CREDIT de betalingen in cash kan verrichten, alsook elke wijziging spontaan en onmiddellijk meedelen aan FORD CREDIT. FORD CREDIT is niet verantwoordelijk voor problemen met betalingen veroorzaakt door de laattijdige mededeling van een dergelijke wijziging.

FORD CREDIT zal voor elke verkoper op het einde van elk kalenderjaar een fiscale fiche 281.50 opmaken met vermelding van de toegekende bedragen en voordelen. (stukken 5 en 6 van de vennootschap)."

13.

Volgens de vennootschap is er geen sprake van loon in geld of in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge de dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever, zoals bepaald in artikel 2 van de Loonbeschermingswet.

14.

Eerste voorwaarde : loon in geld of in geld waardeerbare voordelen

Het blijkt uit de stukken dat de werknemers enerzijds commissies in geld ontvingen en anderzijds ook extra beloond werden met geschenken.

Er was dus alleszins voldaan aan deze voorwaarde, wat als dusdanig niet wordt betwist.

15.

Tweede en derde voorwaarde : waarop de werknemer ingevolge de dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever

Het blijkt uit de stukken en er bestaat geen betwisting over dat de verkopers de financiële producten van de vennootschap aan de klanten aanboden tijdens de uitvoering van hun arbeidsovereenkomst als verkoper, tijdens de werkuren en in de lokalen van hun werkgever, de concessiehouder.

Het hele systeem veronderstelde dus noodzakelijkerwijze de instemming van de werkgever, de concessiehouder, met het feit dat zijn werknemers, tijdens de uren waarvoor zij door hem bezoldigd werden, ook prestaties verrichten voor een derde partij, namelijk de vennootschap.

Zonder het akkoord van de werkgever- concessiehouder kon de vennootschap niet openlijk overeenkomen met de werknemers dat zij tijdens hun werkuren in dienst van hun werkgever, in diens lokalen en met gebruik van zijn materiaal, ook voor haar zouden werken, en met name dat zij een deel van hun werktijd zouden besteden om aan de klanten de verschillende financiële producten voor te stellen en aan te prijzen.

De werknemers konden evenmin zonder toelating van hun werkgever eenzijdig beslissen om tijdens hun werkuren, in diens lokalen en met gebruik van zijn materiaal, ook activiteiten voor een derde te verrichten.

De werkgever heeft dus minstens stilzwijgend ingestemd met deze praktijk. Het mag overigens aangenomen worden dat het feit dat de verkopers tegelijkertijd met de verkoop van een wagen de adequate financieringsproducten konden aanbieden, de verkoop gunstig kon beïnvloeden, wat dus ook de werkgever- concessiehouder tot voordeel strekte.

Rekening houdende met de context van de samenwerking tussen de concessiehouders en de Ford-groep, is het niet uitgesloten dat een en ander zelfs uitdrukkelijk werd bedongen als voorwaarde om een Ford- concessie te bekomen. Maar daarvan wordt geen bewijs geleverd.

De werknemers hadden dus alleszins *ingevolge hun dienstbetrekking* met hun werkgever- concessiehouder, recht op de commissies en voordelen die de vennootschap toekende. Ook hierover bestaat geen betwisting.

16.

Uiteindelijk was ook voldaan aan de derde voorwaarde, namelijk dat zij recht hadden op deze commissies en voordelen *ten laste van hun werkgever*.

Waar de werkgever, minstens stilzwijgend maar alleszins noodzakelijk, zijn instemming gaf met het feit dat zijn personeel tijdens de werkuren waarvoor hij loon betaalde, in de lokalen en met het materiaal dat hij bekostigde, prestaties verrichten voor de vennootschap, kwam het in eerste instantie aan de werkgever toe om hiervoor, als tegenprestatie, een vergoeding te vragen aan de vennootschap.

Waar de werkgever er niettemin mee instemde om geen rechtstreeks aan hem te betalen tegenprestatie te vragen, maar toestond dat niet hij maar zijn personeel door de vennootschap werd beloond met commissies en geschenken, vormde dit met zekerheid een onderdeel van het geheel van commerciële afspraken tussen enerzijds de concessiehouder en anderzijds de Ford-concessiegever en de financieringsonderneming, die deel uitmaakten van dezelfde Ford-groep.

Deze onderlinge afspraken impliceerden bijgevolg dat het wel degelijk ging om loon en voordelen waarop de werknemers recht hadden *ten laste van hun werkgever*. De werkgever verzaakte immers ten voordele van zijn werknemers aan een vergoeding waarop hij normaal gezien zelf aanspraak kon maken.

17.

Het is bijgevolg irrelevant dat de toonzaalverkopers ook het recht zouden hebben gehad om financiële producten van andere maatschappijen aan te bieden.

De vennootschap hamert op het feit dat er geen enkele juridische basis zou zijn voor een eventuele vordering van een toonzaalverkoper ten aanzien van zijn werkgever (de Ford concessiehouder), indien de vennootschap in gebreke zou blijven om een incentive te betalen of toe te kennen. Dit gegeven – dat overigens niet vaststaat- is niet verder relevant, rekening houdende met wat hiervoor werd uiteengezet (randnr. 16).

18.

De vennootschap verwijst ook nog naar het feit dat in artikel 2 van de Loonbeschermingswet uitdrukkelijk wordt bepaald dat onder loon ook wordt verstaan “de fooien of het bedieningsgeld waarop de werknemer recht heeft ingevolge zijn dienstbetrekking of krachtens het gebruik”.

Het feit dat de wetgever deze specifieke vorm van loon uitdrukkelijk heeft vermeld, neemt niet weg dat de betalingen door de vennootschap , om de redenen uiteengezet hierboven, eveneens als loon dienen beschouwd te worden op basis van de andere bepalingen van artikel 2 van de Loonbeschermingswet.

19.

Artikel 36, §1 van het Uitvoeringsbesluit RSZ-wet bepaalt : *“Wanneer een gedeelte van het loon door tussenkomst van een derde aan een werknemer wordt uitbetaald, treedt deze derde in de plaats van de werkgever voor de vervulling van alle verplichtingen betreffende dit loon welke op die werkgever rusten in toepassing van dit besluit. Deze bepaling vindt geen toepassing op het gedeelte van het loon dat bestaat uit fooien en bedieningsgeld, en op het loon voor de wettelijke feestdagen dat de Rijksverlofkas voor de diamantnijverheid betaalt aan de werknemers van de diamantnijverheid.*

Voor de berekening van de bijdragen, wordt dit loon beperkt overeenkomstig het bepaalde bij het tweede hoofdstuk zonder dat er met het rechtstreeks door de werkgever toegekende loon rekening wordt gehouden.

De derde wordt van zijn verplichtingen die uit de voorgaande bepalingen voortvloeien ontlast, op voorwaarde dat hij aan de werkgever alle inlichtingen verschaft, welke vereist zijn om hem deze loonaangifte mogelijk te maken binnen de reglementaire termijn, en dat hij het bedrag van de op dat loon verrichte inhoudingen doorgeeft, van zodra zij gedaan zijn.

Zo de derde geen gebruik maakt van deze mogelijkheid tot ontlasting deelt hij aan de werkgever, onmiddellijk na de uitbetaling, het brutobedrag mee van het gedeelte van de lonen die door zijn tussenkomst werden betaald.”.

Er is voldaan aan deze wettelijke bepalingen opdat de vennootschap de lonen die zij aan de werknemers betaalde, diende aan te geven en de bijdragen aan de RSZ te betalen.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van de RSZ ontvankelijk en gegrond,

Hervormt het bestreden vonnis,

verklaart de vorderingen van F .., vennootschap naar het recht van het Verenigd Koninkrijk ,ontvankelijk maar ongegrond.

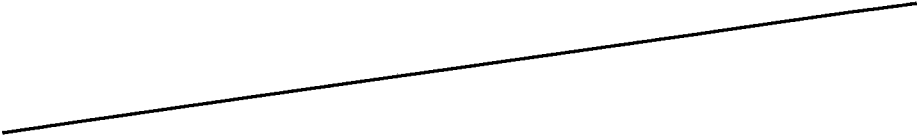
Verklaart de tegenvordering van de RSZ ontvankelijk en gegrond,

veroordeelt de vennootschap tot betaling van 1 euro provisioneel ten titel van achterstallige bijdragen, bijdrageopslagen en intresten voor de ambtshalve regularisaties op de aanbrengvergoedingen en geschenken voor de periode vanaf het 4 de kwartaal 2012 tot en met 7 maart 2018 (datum waarop het verzoekschrift tot hoger beroep werd neergelegd),

verzendt de zaak naar de bijzondere rol op dat de RSZ zijn vordering definitief zou begroten,

Zegt dat de zaak, op verzoek van een of van beide partijen, opnieuw zal vastgesteld worden indien er nog betwisting zou blijven bestaan over het precieze bedrag dat dient betaald te worden; nodigt de partijen uit om in het andere geval het hof te berichten zodat de zaak kan vastgesteld worden voor doorhaling;

houdt de beslissing over de kosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C. CORBISIER, raadsheer,
C. LAURIERS, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
K. GACOMS, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

K. GACOMS,

C. LAURIERS,

C. CORBISIER,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 februari 2019 door

C. CORBISIER, raadsheer,

S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

C. CORBISIER,